

Vedtagelsen af Udvalgets Endringsforslag, og jeg kan kun opfordre alle dem, der virkelig interessere sig for, at der gøres noget i denne Retning, og som have den Mening, at der bør strides ind imod disse Forkastninger, til med mig at forene sig imod dette Endringsforslag. Det er en ganske anden Sag for dem, som mene, at der egentlig ikke bør gøres noget. Fra deres Standpunkt kan jeg godt forstaa, at man vil vedtage denne Endring, men for dem, som mene, at der bør gøres noget, er den ene rette Vej at sige: Saa hellere intet end dette.

Bajer: Jeg havde helst ønsket at tie stille ved denne Lejlighed, men efter at den ærede Minister har udtalt sig, tror jeg dog, det kan være rigtigst for mig at sige nogle Ord, og jeg vil ønske, at mine ærede Meningsfæller i Udvalget ville være i Stand til at tilkendegive mig, at jeg ogsaa udtrykker deres Ansættelse. Jeg har haft med denne Sag at gøre, lige siden den fra første Færd kom ind her i Rigsdagen i Samlingen 1878—79, og jeg har stadig været Medlem af de Udvalg, der have været nedsatte derom. Jeg har været Formand og Ordfører for Udvalget, inden der sidste Gang foregik Valg til Folketinget, saa jeg kender den Sag meget grundig. Der har været afgivet en Betænkning i forrige Samling, som var meget fylldig i Modsetning til denne, den var ikke mindre end 27 Sider. Sagen er altsaa gennemgaaet saa nøje i alle Enkeltheder, som man kan ønske, og denne Behandling, vi nu ere ved, er den 28de i Rigsdagen. Jeg havde derfor tænkt mig, at Realiteten var udbatteret, og at, naar vi nu lod Sagen gaa videre, var det ikke Realiteten, vi havde at behandle, men snarere den taktiske Fremgangsmaade for overhovedet at faa noget ud af denne Lov. Skulde vi tale om Realiteten, maatte jeg, i alt Fald for mit personlige Bedkommende, sige, at jeg nærmest er enig med den ærede Justitsminister. Men vi ere kun et Mindretal paa 4 Medlemmer. Imod os staar et Flertal i Udvalget paa 5 Medlemmer. Det har skiftet noget, men saaledes er det for Øjeblikket. Og vi have det Støn, at der er en saa stor Afstand i Opfattelserne mellem Flertallet og Mindretallet i Udvalget, at Skal der overhovedet komme noget ud af denne Sag, maa man gaa hinanden i Møde i en ganske overordentlig Grad. I denne Henseende har Mindretallet, som jeg hører til, ogsaa udtalt i Betænkningen, at vi nu have gjort vor yderste Indvømmelse, men at vi paa den anden Side betragte os som

frit stillede, dersom Sagens videre Fremme skulde glippe. Dersom der fra anden Side, f. Eks. fra den ærede Justitsministers Side, var stillet et Endringsforslag, som gik lidt mere i den Retning, som vi ønske, havde vi haft fuld Frihed til at stemme derfor, men vi ville paa den anden Side ikke gaa saa vidt, at vi maatte anse Sagens videre Fremme for at være i høj Grad usikker. Nu havde jeg haabet, at den ærede Minister havde udtalt ved denne Lejlighed, at han kendte denne Stemning, og at han derfor vilde forsøge paa at faa Landstinget til at komme Folketingets Vedtagelse saa nær som muligt. Jeg vil indrømme, at man ikke kan forlange, at naar en Sag har været i det ene Ting og faaet en Form, der og i det andet Ting har faaet en anden Form, skal det første Ting gaa ind paa, hvad det sidst voterende Ting har villet. Men jeg føler mig tillige overbevist om, at hvis man gør væsentlige Forandringer i det, som nu er hele Udvalgets samlede Indstilling, kommer der aldeles ingen Lov ud, og saa vil det være aldeles vrtesløst senere at bringe Lovforslaget frem ved Forelæggelse for Rigsdagen. I det politiske Liv er der jo Tilfælde, hvor man maa spørge sig selv: Skal man tage imod et lille Fremskridt eller ikke, og Besvarelsen deraf maa rette sig efter, hvad de videre Følger maa anses at blive. Man skal tage imod et lille Fremskridt, det være nok saa ubetydeligt, hvis man mener, at det i Tidens Løb vil føre til flere, men man skal modsætte sig det lille Fremskridt, hvis man derved vil hindre et større Fremskridt i en nær Fremtid. Jeg ser selv saaledes paa denne Sag, at jeg vilde anse det for uforvarligt at gøre noget, hvorved denne Sags Fremme kunde blive vanstelliggjort, og jeg vil derfor tilraade det høje Ting selv med den største Resignation, som jeg selv maa vise, at stemme for det af Udvalget fremsatte Forslag. Jeg vilde ønske, at man kunde indpakte dette Forslag, saaledes som man gør ved visse Varer, der ere meget skrøbelige og store, og skrive „forsigtig“ uden paa, og at den højstærkede Justitsminister saa, naar han har bragt Lovforslaget op i Landstinget, vilde pege paa dette „forsigtig“, der staar uden paa Pakken, og at det derved maatte kunne lykkes den ærede Minister at faa Landstinget til at ændre saa lidt som muligt i Lovforslaget, til maasse kun at foretage en lille Endring i § 5. Jeg peger paa denne Paragraf, fordi det efter mit Støn — det kan være, den ærede Ordfører er uenig med mig deri — er det eneste Punkt, hvori jeg tror, der kan taales en Endring af en saadan Bestaaffenhed, at dette Ting dog maasse